

[Inge Krogh.]

er det øverste af et isbjerg. Men det gælder bare om at få gjort noget, og jeg tror, det kan betyde noget. Det, at vi har haft det fremme, har i hvert fald bl. a. haft den virkning, at indenrigsministeren vil forsøge at få nogle aftaler i stand med bryggervirksomheder og vinfirmaer.

Jeg kan nævne, at formanden for bryggerierne på et tidspunkt sagde, at der i deres reklamer ikke forekom folk, der var under 25 år, og jeg kan forstå, at ministeren nu også vil forsøge at få det igennem. Men prøv engang at gå ind på Hovedbanegården; jeg var der i går og så et par reklamer for en gin, som der skal særdeles megen fantasi til at tænke sig forestiller mennesker på over 25 år.

Det er, som om alkohol betragtes som noget ganske specielt. Vi har lovgivning imod luftforurening og forurening af vand, og vi har en levedsmiddellovgivning, der skal forhindre, at vi får giftstoffer o. lign. i os, ligesom vi kæmper for at forebygge sygdomme og for at gøre legemstilstanden bedre, alt det ved indenrigsministeren vist særdeles godt, men alligevel er det sådan, at man tillader reklame for et flydende nydelsesmiddel, som er en gift, og derved går man altså imod de øvrige bestræbelser.

Jeg ville ønske, at man så lidt mere realistisk på disse reklamer. Nu talte indenrigsministeren også om, at man ikke burde reklamere med, at spiritus fjerner hængninger. Jeg kan nævne et enkelt eksempel herpå, nemlig en reklame for en bitter, der for tiden står i forskellige blade: jeg spiller kun førsteviolini i orkestret, derfor drikker jeg bitter. Der er også andre reklamer for en bitter: »små problemer bliver store, hvis du ikke har en sådan bitter«. »Bitteren er god, når maden ligger tungt, og når dagen har været en med for lidt tid til for meget arbejde«. Det må igen være dette, at spiritus lammrer centralnervesystemet, altså at det er giftvirkningen, men fremhæver. Om en øl står der: »livet bliver grønnere«. Der er altså åbenbart allerede indtruffet synsforstyrrelser. En bitter pirrer tungen og lutrer sjælen. Hvad mon der egentlig menes med, at den lutrer sjælen – det er en reklame for De danske Spritfabrikker?

Holberg følte sig generet i København; ja måske kan det komme til at ske igen. Når man fremsætter et sådant lovforslag, får man altid en hel del opringninger og breve. Som eksempel kan jeg nævne en husmoder, der fortæller,

hvordan hun sætter sig med sit ugeblad og skal have sig en kop kaffe, hun har et alkoholproblem, men synes egentlig, hun er kommet godt på vej med at bekæmpe det, men så ser hun denne reklame og må straks smide sit ugeblad og skynde sig ned og købe nogle genstande.

I anledning af spørgsmålet fra retsforbundets ordfører om rumprocenter for stærke drikke må jeg nøjes med at henvise til lovforslaget om hotel- og restaurationsvirksomhed, dér er det meget nøje defineret, hvad stærke drikke er. Det gælder også godt dansk øl, som der blev fremhævet – men ikke nisseøl og husholdningsøl.

Vi mener selvfølgelig, at også reklamer i tyske blade, der er beregnet på at sendes til danske forbrugere, skal være omfattet af forbuddet. Vi mener, at det eneste, der skulle undtages, var egentlige fagskrifter, og hvis der indføres tidsskrifter fra andre lande, hvori der er reklamer, kan man selvfølgelig ikke forhindre dette. Der må gælde det samme som for medicin: der må ikke være reklamer, men de findes i faglige tidsskrifter.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Meget kort. Jeg tror, der kom en fortalelse, da hr. Alfred Hansen først sagde, at man skulle have annoncer, der lød: spiritus og bilkørsel hører ikke sammen, og derefter sagde, at der også kunne være en annonce, der lød: højst to bajere. Jeg tror, man ville være ked af at få en sådan form for annoncering.

Jeg vil i øvrigt sige, at alle de eksempler, fru Inge Krogh nævnte, bl. a. var baggrunden for det, jeg sagde, men det bliver nok svært at stramme annoncerne med hensyn til udenlandske blade.

I øvrigt bare denne bemærkning: Jeg er altid tilgængelig for det, man kalder sund fornuft, men ikke urealistiske forslag, og jeg er egentlig ked af, at kristeligt folkeparti i denne sag kun ønsker forbudsvejen, kun restriktioner. Det er ikke den vej, jeg mener vi skal gå.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør